

(Ne)obyčajné dni

Milý denník,

prežívame ťažké obdobie. Tak ťažko zvláštne. Občas mám pocit, že sa každým dňom budíme do divadelnej hry. My sme herci, našim režisérom je koronavírus. Je prísny režisérom. Síce nám dovoľuje experimentovať, ale zatiaľ nám nedovoľuje, aby sme ho obmäkčili. A použili to, čo máme pripravené. Nedovoľuje nám vyhrať. Nemyslím si, že to robí schválne. Zrejme iba chce, aby sme si výhru nad ním naozaj zaslúžili a poučili sa z celej situácie, ktorú režíroval. Zatiaľ našu hru vedie ako tragédiu. Nám sa však našťastie darí prepašovať aj kúsok optimizmu, slnka a komédie. Každým dňom sme bližšie k premiére našej hry. Bude sa volať „Výhra“ a bude o všetkých ľuďoch a ich výhrach. Budeme víťaziť nad strachom, úzkosťou, bolesťou a nakoniec nad našim hlavným režisérom. Niekedy budeme mať toho naozaj dosť, spadneme, nikto nám nepodá pomocnú ruku, čo ak by sme predsa náhodou mali tú chorobu, zakaždým keď sa trošku pozbierame, znovu nás premôže strach, zase padneme. Už to bude vyzeráť, ako keby sme to nedokázali. Ťažko a pomaly sa zviechame, ale zrazu stojíme omnoho pevnejšie ako predtým. Cítíme sa omnoho lepšie. Sme aj lepšími ľuďmi. Táto hra je jedinou, pri ktorej je dôležité poznať jej koniec. Tak ako sa teda ja pripravujem na deň, keď zpremiérujeme naše víťazstvo nad chorobou?

Ráno sa veľmi pomaly prebúdzam. Premáham sa, ale nakoniec vstávam z postele. V pyžame, strapatá, otlačená prichádzam do obývačky. Môj ranný výzor by divadelní maskéry len ťažko zvládali napodobniť. Našťastie som ešte nikoho nevystrašila. Prichádza čas raňajok. Mamina mi ich vždy s láskou pripraví. A ja ich aj s láskou zjem, fakt sú dobré. Ešte stále síce pripomínam strašiaka do kukurice, ale cítim sa čulejšie. Zapínam. Niekedy sa (fakt veľa rozprávam). Niekedy televízor. Takmer vždy mobil. Sledujem, čo je nové. Rozprávame sa s maminou. Našími témami sú kadejaké témy. Napríklad: Rozprávame sa o ľuďoch, o tých, ktorých by sme chceli vidieť, ale nemôžeme. O tých, ktorí prežívajú chorobu. O tých, ktorí s ňou bojujú v prvej línii. Obdivujeme ich a ďakujeme im.

Presúvam do kúpelne. Umyjem si zuby, učešem sa. Moje ráno pomaly končí. Začínam deň. Občas so strachom otváram Edupage a zisťujem, čo ma dnes a iné dni čaká. Takmer vždy som prekvapená. Najviac som prekvapená, ak je toho málo. Zdá sa mi to podozrivé. Vtedy sa obraciam na svojích spolužiakov. Pýtam sa, čakám a dostáva sa mi odpoveď. Niekedy sa stáva, že moje podozrenie bolo oprávnené. Zisťujem, čo všetko som premeškala a zabudla. Nevadí. Mám dosť času. A tak ma premáha lenivosť. Napriek ťažkej situácii to naši učitelia zvládajú veľmi dobre, obdivujem aj ich, je super pozorovať ako vieme spolupracovať, aj keď sa nevidíme.

Pozerám do telky. Iba tak, bezcieľne. Niekedy tam však aj pozerám cielene. A objavujem, čo by mi to mohlo poskytnúť. Hľadanie končievam väčšinou na programe, kde ide hocijaký kriminálny/detektívny seriál. Nemám obľúbený, čo ide a zaujme ma, to pozerám. Seriál, ktorý si rada pozriem sú Priatelia. Klasika, nadčasové, teda aspoň pre mňa.

Ak uznávam, že je načase prestať leňošiť, stávam sa študentkou. Snažím sa byť poctivá, dôsledná. Dôslednosť však prichádza skôr až v dňoch, keď prácu odovzdávam. Áno, nechávam si takmer všetko na poslednú chvíľu. Veľmi mi to však nevadí. Zvládam to. Snáď aj s prehľadom. Plánujem si to väčšinou tak, aby som prácu mala hotovú deň pred odovzdaním, aby som si mohla ešte premyslieť, či je všetko napísané a urobené tak, aby to bolo čo najlepšie. Všetky práce dávam čítať mamine, kamarátke Vali alebo mojej sesternici.

Všetko je hotové, začínam sa nudiť. A tak sa ideme s maminou prejsť alebo sa opäť rozprávame. Potom ma kopne vrtuľa (niekedy je mojou vrtuľou mamina, ale doslovne ma nekope, chvalabohu, zatiaľ stačia slová). Začnem upratovať, vysávam, utieram prach. Alebo sú dni, keď si nacvičujem hlasivky na „premiéru“. Čítam nahlas príbeh, napodobňujem ľudí. Snažím sa doma vytvárať úsmevy.

Párkrát do týždňa naše kroky smerujú k našej babke. Bezpečne s rúškami, samozrejme. Rozprávame sa. Zase. Sme dosť ukecaná rodina. Rada sa s babkou rozprávam o jej detstve a mladosti, výchove jej detí, a teda aj mojej maminy. Babka je 10. dieťaťom z 10 detí. Jej mama sa dožila pozoruhodných a krásnych, aj keď ťažkých 97 rokov. Každou návštevou odchádzam s novými poznatkami, historkami. Som rada, že sa môžeme spolu tak rozprávať. Je to veľké šťastie. Sme pomerne veľké rodina a aj sme dosť rodinne založení, radi sa spolu stretávame, máme sa veľmi radi.

Vraciame sa domov. Doma nás už čaká väčšinou tato. S ním sa zase rozprávame. Srandujeme. Bavíme sa aj vážne. Zdieľame si svoje názory na rôzne témy.

Počas dňa komunikujem s mojimi kamarátmi, rodinou, s ktorými sa nemôžeme, žiaľ, vidieť. Píšem si aj s mojím bratom, nebýva s nami, je odomňa starší o 9 rokov. Má veľa práce. Občas nás navštívi. Pozeráme spolu telku, večeríme, zase rozprávame. Fakt sme ukecaní.

Vždy keď mám trochu času nazvyš, beriem do rúk knihu. Snažím sa veľa čítať. A snažím sa čítať literatúru, ktorá ma obohatí o nové informácie. Aktuálne mám rozčítané: Slon na Zemplíne od Andreja Bána (reportážna kniha o Slovensku, stratila som sa v postávach, veľa si z nej nepamätám, zrejme ju začnem čítať odznova), A okraje máš kde? od Juraja Čokynu (som veľmi rada, že som si ju kúpila, otvorila som si oči, dozvedela som sa viacej o marginalizovaných komunitách, dokonca z nej aj

čerpám témy na večerné rozhovory s maminou alebo kamarátmi). Občas si pozriem aj nejaké video na youtube, opäť sa snažím o nejakú výpovednú hodnotu pre mňa, najradšej mám rôzne rozhovory, tipy na knihy, videá od Veroniky Cifrovej Ostrihoňovej, od Sandry z Dejejis inak atď.

Večer spolu pozeráme filmy, najviac mi utkvel v hlave film Obyčajná tvár (znovu som si uvedomila, ako vieme byť ako ľudia krutí a raniť tým tých najviac zraniteľných). Môj deň však zďaleka nekončí po večernom filme. Zase si čítam alebo pozerám kriminálne seriály. Mám veľmi bujnú fantáziu, tento žáner seriálov nie je ten najšťastnejší pre mňa, ale baví ma sledovať charaktery postáv, mám rada ich napínavosť a konečné rozuzlenie. Je zaujímavé, ako dokážu ľudia myslieť.

Môj deň sa ešte stále nekončí, chytám druhý dych, ožívam, vymýšľam nové nápady. Som kreatívna, ozaj, aj neodbytná, ale milá. Dúfam. V našej farnosti som sa rozhodla minulý rok založiť spoločenstvo, stále ho máme a stále ho vediem. Veľa tam vymýšľam, mojim spolupracovníkom občas naskakujú akože šediny, nechápu, ako to tak môžem naplánovať, vymyslieť. Niekedy to ani ja neviem. Ale baví ma to. Oni sa síce občas tvária, že ich to nebaví. Ale ja viem, že to majú radi. A keď ich to náhodou fakt nebaví, používam tajnú zbraň. Psie oči. Vždy zaberú. Na všetkých. Aj doma.

Potom zase vymýšľam. Teda vlastne premýšľam. Nad mojou budúcnosťou. Odkedy som doma, z presvedčenia byť psychologičkou upúšťam a začínam uvažovať opäť nad žurnalistikou. Hovoria mi, že by zo mňa bola dobrá herečka alebo učiteľka. Na umelkyňu som málo uletená, na učiteľku zrejme príliš. Oboje by ma síce bavilo, ale myslím, že iba chvíľu, nebola by som šťastná. A ja chcem byť šťastná. Chcem, aby bola profesia, ktorú budem v budúcnosti vykonávať, zároveň aj mojím šťastím a prinášala ľuďom ovocie. Sľúbila som si to. Nechcem sklamať to malé dieťa, ktoré si to sľúbilo. Chcem ukázať, že to ide. Ide byť šťastným v tom, čo robíte.

Po náročných úvahách už uznávam, že treba spomaliť. Tak stlačím tlačítko „vypnúť“ a môj mozog sa nevypína. Tak sa aspoň snažím zaspáť. Modlím sa. Prepadáva ma strach z tohto obdobia, z choroby. Väčšinou som ja tou optimistkou. Ubezpečujem ľudí a seba, že to zvládneme. A my to určite zvládneme. Príde premiéra našej Výhry. Teším sa na ten deň. Teším sa na slobodu pohybu a kontaktu. Teším sa na dni, keď sa budeme stretávať bez rúšiek, bez strachu. Budeme sa s láskou vítať, rozprávať, objímať. A budeme si viac vážiť všetky samozrejmosti. Pretože už vieme ako ľahko sa zo samozrejmeho stáva výnimočné. S očakávaním a radosťou, milý denník a milý režisér, stále čakám na deň D. Deň, keď sa tragédia skončí s tým najlepším, najpozitívnejším a najkrajším koncom. Deň, keď uvidíme, že každé divadelné aj životné predstavenie sa môže končiť šťastne.